

คนเดือน

“เมื่อไหร่จะมาสักทีเนี่ย!”

นลินากระแทกเสียงด้วยความหงุดหงิดหลังยกนาฬิกาขึ้นมาดูเป็นรอบที่เก้า พบว่าเข็มของมันบอกเวลาสิบโมงครึ่ง!

เลยเวลานัดมาหลายนาที่แล้ว แต่คนที่บิดาบอกว่าจะให้มารับที่สนามบิน กลับไม่ปรากฏตัวเสียที *หึ มาไม่ตรงเวลาแบบนี้ บอกตรงๆว่าหล่อนปรี๊ด มองไปทางไหนก็ขวางหูขวางตาไปหมด เพราะสิ่งที่หล่อนเกลียดที่สุดคือการรอ!*

บ้านภูไพร...คือจุดหมายปลายทางของหญิงสาว

แต่ชื่อก็รู้แล้วว่าห่างไกลความเจริญมากแค่ไหน ตั้งแต่เกิดมา หล่อนไม่เคยคิดจะเหยียบย่างไปยังสถานที่เช่นนั้น อย่างหล่อนต้องเจ็ดจรัส ใช้ชีวิตหรูหรา สะดวกสบายอยู่ในเมืองหลวงเท่านั้น!

แต่นลินาก็ต้องฝืนใจตัวเอง เมื่อยายที่เลี้ยงดูหล่อนมาตั้งแต่เล็กจนโต เสียชีวิตเมื่อเดือนก่อน ทำให้หญิงสาวขาดที่พึ่งพิง เหลือก็แต่บิดาที่เป็นผู้อำนวยการสำนักงานพิทักษ์ป่าอยู่ในจังหวัดหนึ่งของภาคอีสาน และท่านก็สั่งให้มาที่บ้านภูไพร ไม่เช่นนั้นจะไม่ส่งเสียเลี้ยงดู

แล้วหล่อนจะอย่างไรได้ ในเมื่อตอนนี้ไม่ได้ทำงานเป็นชิ้นเป็นอัน เงิน

ที่ใช้จ่ายในการกิน เที่ยว ซื้บ ก็มาจากยัยทั้งนั้น เพราะฉะนั้นสุดท้ายจึงต้องทำตามคำสั่งของบิดาโดยไม่มีทางเลือก แม้อยากจะกรี๊ดร้องด้วยความขัดใจก็ตาม

“ทำไมคุณพ่อต้องให้น้ำมาล่ำปากด้วย น้ำไม่ยากไปบ้านภูไพร ฮือๆ” หญิงสาวร่ำร้องอยู่คนเดียวและทำท่าจะร้องให้ออกมาเสียให้ได้ ลืมตัวไปว่านั่งอยู่ในสนามบิน ไม่ใช่บ้านของตน พอเงยหน้าขึ้นมาก็ที่จึงเห็นผู้คนมากมายจ้องมองมาเป็นตาเดียว “มองอะไร ไม่เคยเห็นคนเสียใจหรือไง!”

นลินาจิกตามองทุกคนด้วยความไม่สบอารมณ์ คงไม่มีใครเข้าใจหรือกว่าหล่อนรู้สึกยังไง ชีวิตของหล่อนสุขสบาย มีทุกสิ่งทุกอย่างเพียบพร้อม อยากได้อะไรก็ต้องได้ มาวันนี้กลับไม่มีทางเลือก *กรี๊ด-ด-ด ไม่เคยคิดว่าชีวิตของตัวเองจะเป็นแบบนี้เลย*

“คุณน้ำหรือเปล่าครับ”

เสียงหัวเราะที่ดังขึ้นทำให้นลินาหันหน้าขวับไปมองทันที แล้วก็พบชายหนุ่มรูปร่างสูงใหญ่ ผิวคล้ำแดด ใบหน้าคม ผมสีดำขลับตัดสั้น กำลังมองมาที่หล่อน ดวงตาของเขาดูแข็งกระด้างไม่แพ้หน้าเสียง

นี่คงเป็นคนที่คุณพ่อให้มารับหล่อนสินะ ดีละ จะดำให้เข็ด โทษฐานที่ให้รอนานเป็นครึ่งชั่วโมง

“มาจากบ้านภูไพรใช่ไหม” นลินาถามอีกทีเพื่อให้แน่ใจว่าจะดำไม่ผิดคน เจ้าของดวงตาสีเข้มจัดพยักหน้า “ครับ ผมมนตรีให้ผมมารับคุณ” เลื้อยติดสีขาพอดิตัวของเขาทำให้มองเห็นกล้ามเนื้อที่แข็งแรงที่ซุกซ่อนอยู่ภายใต้เนื้อผ้า “หิ คนของคุณนี่เอง ทำไม่ถึงมาซำนั๊ก มัวไปเถลไถลที่ไหนมา ฐูใหม่ว้า ฉันทรอนายนานมาก นายเป็นคนแรกที่กล้าให้ฉันทร!”

เขาหันหน้าหันหลังทำท่าคล้ายมองหาใครสักคน แล้วขมวดคิ้วหนาใส่หล่อนอย่างยียวน

“มองหาใครยะ” นลินาถามเสียงสะบัด

“นายคนที่มาซำ” รอยยิ้มผุดขึ้นเล็กๆบนริมฝีปากหยักซึ่งมีไรหนวดบางๆ

“นี่ อย่าน่าแกลั้งโง่นะ ฉันทหมายถึงนายนั้นแหละ นายคนบ้านภูไพร นาย

มาสาย...มาก-ก-ก” *อยากจะบีบคอคนกวนประสาทนัก โดนด่ายังไม่รู้ตัวอีก*

“ผมชื่อบุลวัชร ชื่อเล่นเบน ไม่ใช่ ‘นาย’ อย่างที่คุณเรียก” เขาเน้นเสียงอย่างจริงจัง “เป็นผู้หญิง กรุณาอย่าข่มผู้ชายด้วยการเรียกว่านายอีก”

“ทำไมจะเรียกไม่ได้ ก็นายเป็นลูกน้องพ่อฉัน ฉันจะเรียกนายว่านาย มีปัญหาอะไรไหม ถ้ามีก็ไปฟ้องพ่อฉันได้เลย และพ่อฉันไม่เข้าข้างนายแน่นอน” นลินายิ้มกริ่มอย่างผู้เหนือกว่า

“คนที่เจอกันครั้งแรก เขาพูดจากันแบบนี้เลยเหรอ” ชายหนุ่มส่ายหน้าปลงๆ “เฮ้อ แต่เอาเถอะ ขอโทษด้วยที่มาช้า พอดีมือถือผมแบตหมด โทรหาคุณไม่ได้ เลยไม่รู้ว่าจะอยู่ที่ไหน ต้องเดินตามหาจนมาเจอคนหน้าเหมือนในรูปที่พ่อให้มานี้แหละ” บุลวัชรเก็บรูปถ่ายใบนั้นลงในกระเป๋าเสื้อ พยายามไม่ใส่ใจกับประโยคยกตนข่มท่านเมื่อครู

หญิงสาวเบ้าปาก “ใช้ไม่ได้ ปล่อยให้มือถือแบตหมดได้ไง ของจำเป็นแบบนี้”

“บังเอิญว่าฉันไม่ค่อยจำเป็นสำหรับผมเท่าไร” เขายกไหล่อย่างยโส

“อ้อ ลืมไป นายอยู่บ้านป่าเมืองเถื่อนนี่ะ คงไม่ค่อยมีโอกาสได้ใช้” ขณะพูด นลินาแอบมองสำรวจใบหน้าชายหนุ่ม *จะว่าไปหน้าตาที่ดี แต่หล่อไม่สนคนบ้านนอกอย่างเขาหรอก*

“ก็ถูกของคุณ” เขาเหยียดยิ้มเยาะคู่สนทนาหรือตัวเองก็ไม่แน่ใจ “ว่าแต่เราจะไปกันได้หรือยัง”

“ก็ไปสิ รออะไรอยู่ล่ะ” ร่างโปร่งระหงซึ่งอยู่ในชุดแล็คเกาะออกสีม่วงสั้นเหนือเข่าลุกขึ้นจากเก้าอี้ ก่อนจะหยิบแว่นตากันแดดสีดำทรงเหลี่ยมขึ้นมาสวมอย่างเคยชิน

บุลวัชรมองส่วนสัสดงงามที่อยู่ในชุดรัดรูป ดวงตาคมกริบเป็นประกายขึ้นแวบหนึ่ง พลางเงยขึ้นมองใบหน้าหวานที่ถูกแต่งแต้มด้วยเครื่องสำอางสีฉูดฉาด “ก็รอคุณนั่นแหละ บ่นจบแล้วใช้ไหม”

นลินากัดริมฝีปากอย่างเจ็บใจ แล้วบอกเสียงหัวนประซดประซัน “ยังไม่จบ

จะไปบ่นต่อบรณ” ว่าแล้วหล่อนก็พยักพเอ็ดไปยังกระเป่าเดินทางใบโต เดินเซิดหน้ากรีดกรายออกไป แต่พอเดินสักพัก ไม่ได้ยินเสียงของอีกฝ่ายตามมาก็หมุนตัวกลับไปมอง

เมื่อเห็นบุลวัชรยังคงยืนอยู่ที่เดิม หญิงสาวก็ชักสีหน้าทันที “ทำไมไม่ลากกระเป่าตามฉันมา!”

“กระเป่าของใคร” ชายหนุ่มว่าพลางมองกระเป่าสีชมพูหวานแหววใบนั้น “ของฉัน!”

“ของคุณ” เขาเว้นวรรคและผายมือมายังหล่อน “เพราะงั้น...คุณก็มาลากไปเอง”

นลินาถอดแว่นตาออกด้วยความโมโห ดวงตากลมเบิกโต ได้แต่อ้าปากค้าง เพราะพูดไม่ออก นายนั้นเป็นใครถึงกล้าขัดคำสั่งหล่อน ชักจะเหิมเกริมมากไปแล้วนะ คอยดู หล่อนจะฟ้องคุณพ่อ!

“นาย!” หญิงสาวจ้องเขม็ง

“ผมมีหน้าที่มารับคุณเท่านั้น ไม่ได้มายกกระเป่าให้ โอเคนะครับ” ดวงตาสีนิลเป็นประกายระริกนั้นทำให้อีกฝ่ายแทบจะเด็นเร่าๆ ด้วยความคับแค้น “อ้ออย่าคิดหนีผมไปขึ้นแท็กซี่ล่ะ เพราะคุณอาจจะไม่มีชีวิตรอดไปถึงบ้านภูไพรก็ได้” เขาขู่พลางหัวเราะหึๆ

“ไปกับนายปลอดภัยตายละ”

“ปลอดภัยสิ อย่างน้อยผมก็เป็นคนที่พ่อคุณส่งให้มารับ เอาละ จะไปหรือไม่ไป ถ้าไปก็ลากกระเป่าตามมา” บุลวัชรพยักพเอ็ดไปยังกระเป่าสีชมพูอย่างลือเลียด ก่อนเดินสองมือล้วงกระเป่ากางเกงยื่นนำไป

“คนอะไร ไม่เป็นสุภาพบุรุษเลย” หล่อนค่อนแคะ

เขาได้ยินก็หมุนตัวกลับมาตอบพร้อมรอยยิ้มมุมปาก “ผมเป็นสุภาพบุรุษเฉพาะกับสุภาพสตรีครับ” พูดจบเขาก็หันหลังกลับไปเดินต่อ

ส่วนนลินานะหรือ อยากจะกรี๊ดให้สนามบินแตก นี่เขาแตกตันว่าหล่อนหยาบคายไม่เป็นสุภาพสตรีชัดๆ

เห็นแผ่นหลังหนาตรงแนวแล้ว หญิงสาวก็ได้แต่กัดฟันกรอดด้วยความ
เคืองแค้น รู้จักย้ายน้ำหนักน้อยไปซะแล้ว!

นลินาตัดสินใจลากรกระเป๋าดูทางไปใหญ่ตามหลังชายหนุ่มไป เพราะกลัวว่า
หากใช้บริการรถแท็กซี่ที่สนามบินอาจจะไปไม่ถึงบ้านภูไพรจริง ๆ เพราะเคยได้ยิน
ข่าวแท็กซี่ทำร้ายผู้โดยสารอยู่บ่อย ๆ หรือหากโชคร้ายกว่านั้นอาจรุนแรงถึงขั้น
ฆ่าข่มขืน

จริงๆ แท็กซี่ดี ๆ ก็ยังมีอยู่นะนะ แต่ใครจะไปรู้ล่ะว่าคนไหนดีไม่ดี อีกอย่าง
บอกตรง ๆ ว่าหล่อนไม่เคยนั่งแท็กซี่เลยแม้แต่ครั้งเดียวในชีวิต เวลาจะไปไหน
มาไหนก็มีคนขับรถที่บ้านพาไปตลอด การโดยสารแท็กซี่จึงเป็นเรื่องน่าหวาดระแวง
สำหรับหล่อนไม่น้อย

“อ๊ะ แล้วนายบุลวัชรเป็นคนที่คุณพ่อส่งมารับเราจริงๆ หรือเปล่าอะ” นลินา
พิมพ์กำกับตัวเอง ว่าแล้วก็โผล่ตามออกไป “นี่ นาย”

เจ้าของร่างสูงไม่หยุดตามเสียงเรียก ทำหูทวนลมเดินเลี้ยวออกไปยังลาน
จอดรถเฉย

“นาย ไม่ได้ยินฉันเรียกหรือไง นาย นายบุลวัชร นายเบน นาย...คุณ
บุลวัชรคะ” ประโยคสุดท้ายพร้อมเสียงหวานนั้นละ เจ้าของใบหน้าคมจึงหัน
กลับมา

“ว่าไงครับ”

ถ้าหูของหล่อนไม่ฟาด เสียงเขานุ่มขึ้นกว่าเดิม นลินาปั่นหน้ายิ้มพลางคิด
ในใจ สงสัยอยากให้เราเรียกคุณแน่เลย อ๊ะ เรียกก็ได้

“คุณบุลวัชรมีบัตรข้าราชการไหม” หล่อนก้าวเข้าไปหาฝ่ายนั้น

“ทำไม กลัวว่าผมจะสวมรอยมาลักพาตัวคุณรี” เขายิ้มอย่างรู้ทัน

“ใครจะไปรู้ล่ะ คนสมัยนี้ไว้ใจได้ที่ไหน โดยเฉพาะคนต่างจังหวัด” หญิงสาว
กอดอกบอกอย่างเชื่อมั่นในความคิดตัวเอง

“คนต่างจังหวัดกับคนกรุงเทพฯ ก็มีทั้งคนดีและไม่ดีเหมือนกันนั่นแหละ

คุณไปตัดสินคนจากที่ที่เขาอยู่แบบนี้มันยุติธรรมที่ไหน” บุลวัชรไม่ชอบใจกับทัศนคติของหล่อนนัก

“ไม่ต้องพูดมาก เอาบัตรข้าราชการของนายมาได้แล้ว”

ได้ยีนตั้งนั้นชายหนุ่มก็หมุนตัวกลับ ก้าวขาจะเดินต่อ หญิงสาวรีบเปลี่ยนสรรพนามทันที

“คุณๆ เรียกคุณก็ได้ เรื่องมากจริง” สามคำสุดท้าย นลินาแอบบ่นเบาๆ

“คุณควรจะรู้ว่านี่เป็นผู้หญิงไม่ควรเรียกคนอื่นว่านาย มันเหมือนกับการจิกหัวและข่มคนคนนั้น ถ้าผมเรียกคุณว่ายายนี่ยายนี้บ้าง คุณจะรู้สึกยังไง”

“อย่ามาเรียกฉันแบบนี้แหละ”

“เห็นไหม คุณยังไม่ชอบให้คนอื่นเรียกจิกเลย เพราะงั้นกรุณาให้เกียรติผมด้วยครับ”

“คำ คุณบุลวัชร ตกกลางจะเอาบัตรข้าราชการให้ฉันได้หรือยังคะ” หล่อนแบ่มือหารอรับ ดัดเสียงอ่อนหวานกว่าปกติ

ชายหนุ่มหยิบบัตรข้าราชการออกมาจากกระเป๋าเสื้อต่างค์แล้วยื่นให้ลูกสาวเจ้านาย นลินารับไปพลงไล่สายตาดูข้อมูลบนบัตรอย่างละเอียดจึงส่งคืนเจ้าของ

“โอเค ไปกันได้แล้ว”

“ไม่สงสัยว่าผมจะสวมรอยมาแล้วใช่ไหม” คิ้วหนาเลิกขึ้นพลงคิดในใจ ถ้าเกิดมีคนสวมรอยมารับหล่อนจริงๆ แล้วให้บัตรข้าราชการปลอม หล่อนก็คงเชื่อแน่ๆ เพราะอย่างหล่อนคงดูไม่ออกหรอกว่าอันไหนจริงอันไหนปลอม ทำท่าเหมือนฉลาดไปงั้นละ

“ไม่สงสัยแล้ว”

“งั้นก็ตามผมมาเลยครับ” เขาออกเดินนำก่อน

เมื่อเห็นบุลวัชรมุ่งหน้าไปยังรถเบนซ์สีขาวคันหรูในลานจอดรถ นลินาก็ยิ้มออกทันที เพราะอย่างน้อยก็ได้นั่งรถสบาย แต่แล้วต้องหุบยิ้มจับแทบไม่ทันเมื่อเขาเดินเลยรถคันนั้นไปหยุดอยู่ยังรถกระบะบูโรทั้งสี่เขี้ยวอ่อนที่น่าจะนำไปไว้ในพิพิธภัณฑน์ได้แล้ว

“นี่นะเหรอ รถที่ฉันต้องนั่งไปบ้านภูโพ!” หล่อนแทบจะเป็นลมลงกับพื้น
ไอ้แม่เจ้า ภายนอกยิ่งเก๋าคำครี สนิมเกรอะกรังแบบนี้ ไม่อยากคิดเลยว่าข้างใน
จะขนาดไหน *ไม่ ยิ่งไงหล่อนก็ไม่นั่งให้เป็นราศีแก่ตัวเด็ดขาด*

“ใช้ครับ มีอะไรหรือเปล่า”

เขากถามแบบนี้ได้ยังไง เด็กอนุบาลยังรู้เลยว่ารถคันนั้นมัน‘มีอะไร’ อาจมี
พลังงานบางอย่างซ่อนเร้นอยู่ก็เป็นได้

“เก๋าคงทนนี้ นั่งไปได้ไง ให้ตายฉันก็ไม่ไปหรอกนะ” หญิงสาวส่ายหน้าหัวือ

“นั่งรถแค่นี้มันไม่ตายหรอกคุณ หรืออยากเดิน จากนั้นไปบ้านภูโพไม่ใช่
ไกลๆนะ แบบนี้นะ คุณจะตายมากกว่านั่งรถ เพราะไม่โดนจุดก็อาจโดนเสื่อ
คาบไปกิน!”

“แม่ไม่ถึงตาย แต่ฉันคงทนนั่งรถเก๋ๆไม่ไหวหรอกนะ ดูลี เชื้อโรคคง
ยุบยับเต็มไปหมด แต่คิดก็ขลุ่ยแล้ว”

“แหม ทำยากกับบนตัวคุณไม่มีเชื้อโรค ไม่เคยได้ยินหรือว่าบนผิวหนัง
ของเรามีแบคทีเรียอาศัยอยู่”

“ของฉันไม่มียะ” หญิงสาวว่าพลางก้มมองแขนขาของตน *มีแบคทีเรีย
จริงๆเหรอเนี่ย ไม่มีทางหรอก ในเมื่อหล่อนประหินผิวด้วยครีมอาบน้ำและครีม
บำรุงผิวอย่างดีราคาแพงอย่างที่นายคนนั้นใช้เลี้ยงชีวิตไปได้อีกหลายเดือน*

“จะไปหรือไม่ไป ไม่ไปผมก็ไม่ง้อนะ”

“กรี๊ด โอ๊ย นี่ฉันต้องนั่งซากรถเก๋ๆคันนี้จริงๆเหรอเนี่ย” นลินาติดดิน

“ผมไม่เข้าใจว่าทำไมคุณนั่งไม่ได้ เาน่า ให้ตุตได้ระคายสักวันจะเป็นไรไป
นั่งเบาะนุ่มๆมาเยอะแล้ว ลองเปลี่ยนบรรยากาศบ้าง”

“ลามก!”

“ลามกอะไร ก็ที่คุณไม่ยกนั่งรถคันนี้เพราะกลัวจะระคายตุตไม่ใช่เหรอ
ผมไม่ได้จู้ๆก็พูดนะ ขยายความมาจากสิ่งที่คุณแสดงออกนั่นแหละ”

นลินามองอีกฝ่ายตาเขียวบ๊ึด *นายบุลวัชรบัว ปากร้ายที่สุด หล่อนกับเขา
คงไม่มีวันพูดดีกันได้แน่*

“มาได้แล้ว อยากจะดำที่ผมมาซ้ำต่อไม่ใช่เหรอ รีบขึ้นรถสิ”

“ฉันจะโทร.ฟ้องคุณพ่อว่าคุณหยาบคายกับฉัน!” ว่าแล้วมือเรียวกี่ความหา
โทรศัพท์มือถือถือในกระเป๋าสะพายออกมากดต่อสายหาบิดาทันที ทว่ายังไม่ทันที่เสียง
สัญญาณครั้งแรกจะดังขึ้น หน้าจอเครื่องมือสื่อสารของหล่อนก็ดับวูบไปเสียก่อน

“อ้าย แบทหมด!”

บุลวัชรได้ที่ ยิ้มอย่างกวนประสาทและจงใจใช้คำพูดเดียวกันกับที่หล่อนว่า
เขา “คุณนี่สะเพร่าจังเลยนะ ปล่อยให้มือถือแบตหมดได้ไง ของจำเป็นแบบนี้”

ริมฝีปากอิมเต็มสีชมพูเม้มเข้าหากันแน่นด้วยความหงุดหงิด *อีตาเบนบ้า*
คนเถื่อนไม่มีมารยาท บ้าๆๆๆ ฉันเกลียดนายที่สุดในโลก-ก-ก-ก

ฟอง

ท้ายที่สุด นลินาก็ยอมขึ้นรถ แต่มีข้อแม้ว่าบุลวัชรจะต้องหาผ้าสะอาดมาปูให้หล่อนั่ง ซึ่งชายหนุ่มก็เอาเสื้อแจ็กเก็ตของเขาที่นำติดรถมานั้นละเสียดสละเป็นที่รองนั่งให้หญิงสาว

นลินานั่งหน้าเซ็ด หลังตรง พลังก่นด่าอีกฝ่ายอยู่ในใจ โดยไม่ได้รู้ตัวเลยว่าเขาแอบมองหล่อนผ่านกระจกมองหลังเป็นระยะๆ

“ไม่ด่าผมต่อแล้วหรือคุณ” บุลวัชรถามขึ้นหลังจากปล่อยให้อีกฝ่ายเงียบมานาน

“ไม่มีอารมณ์จะด่าแล้ว อีกอย่าง คนอย่างคุณด่าไปก็เท่านั้น ไม่รู้จะซึมซับบ้างหรือเปล่า” เจ้าของโบหน้าสวยหวานที่ล้อมกรอบด้วยเรือนผมยาวสลวยสีน้ำตาลทำเสียงฮึในลำคอ

“มีสิด้วย หมดอารมณ์ด่า” เขาหัวเราะหึๆ

“ขอเตือนไว้ก่อนว่าอย่าหาเรื่องแล้วกัน” *ใช้ว่าหล่อนจะวินเทรียงไปทั่วหรอกนะ ถ้าไม่มีเหตุให้หงุดหงิด*

“ผมไม่หาเรื่องคุณก่อนอยู่แล้ว”

“ขอให้อจริงเถอะ”

ระหว่างทางออกจากสนามบิน ดูเหมือนว่าเหตุการณ์จะสงบกว่าที่ควรเป็น แต่พอเข้าสู่เส้นทางไปบ้านภูไฟรซึ่งเป็นถนนดินลูกรัง ก็เกิดเรื่องขึ้นทันทีเหมือนลิหนาร้องวีตวายตลอดทางที่รถแล่น

“กรี๊ด-ด-ด” ร่างโปร่งระหงกระเด็นไปทางนั้นที่ทางนี้ที่ กั้นแทบไม่ติดกับเบาะ “แน่ใจนะว่านี่ทางไปบ้านภูไฟร ไม่ใช่ดวงจันทร์ ทำไมมันขรุขระแบบนี้ แถมฝุ่นยังเต็มไปหมด” หล่อมองมองฝุ่นสีแดงที่ลอยกระจัดกระจายท่ามกลางเปลวแดดร้อนแรงตอนเที่ยงวัน ว่าแล้วร่างระหงก็ถูกเหวี่ยงไปติดกับเบาะอีกด้านเมื่อรถตกหลุม “อ้าย!”

“เกาะเบาะไว้แน่นๆ สิ คุณ” คนที่นั่งอยู่หลังพวงมาลัยหันมาบอกยิ้มๆ

“คุณก็ขับดีๆ สิ จะให้ฉันจับเบาะสกปรกน่าขยะแขยงนั่นเหรออ ไม่มีทางจับให้เสียมือหอรอกยะ” นลินาพยายามประคองตัวไม่ให้กระเด็นออกจากผ้าที่รองนั่งเกร็งจิกฝ่าเท้ากับพื้นสุดฤทธิ์

“ผมขับดีแล้ว แต่ทางมันเป็นแบบนี้เอง”

“ไม่มีทางที่ดีกว่านี้เหรออ”

“ไม่มีหอรอก เอนำคุณ อดทนหน่อย ถือเป็นประสบการณ์แล้วกัน ในกรุงเทพฯ ไม่มีนะแบบนี้” น้ำเสียงของบุลวัชรวีรนามรยราวกับว่าทางขรุขระเป็นสิ่งมหัศจรรย์ของโลกที่คุณควรต่อการได้สัมผัสสัมผัสลอง

“เอะอะๆ ก็เป็นประสบการณ์ ประสบการณ์แยะๆ แบบนี้ฉันไม่ต้องการหอรอกนะ นี่ถ้าไม่จำเป็น ฉันคงไม่มาเหยียบที่นี่ด้วยซ้ำ บ้านนอกห่างไกลความเจริญ ไม่มีอะไรน่าดึงดูดใจอยู่เลย ไม่รู้คุณพออยู่ได้ยังไง” นลินาบ่นยกใหญ่

“คนที่ไม่เคยอยู่ที่นี้ไม่มีวันรู้หอรอกว่ามันน่าอยู่ยังไง บางทีถ้าได้อยู่บ้านภูไฟรสักกระยะ คุณอาจจะเปลี่ยนความคิดก็ได้”

“หยุดเลยนะ ฉันไม่มีทางจะอยู่ที่นี้ไปตลอดชีวิตหอรอก อ้อ ถึงฉันไม่เคยอยู่ก็รู้ว่าไม่น่าอยู่ ในเมืองหลวงที่เต็มไปด้วยความสะดวกสบายกับในหมู่บ้านเล็กๆ คนร้อยทั้งร้อยก็ต้องเลือกที่ที่เจริญทั้งนั้นแหละ ชีวิตคุณคงไม่เคยไปไหนนอกจากบ้านภูไฟรสินะ ถึงคิดว่าที่นี่ดีนักดีหนา”

“อย่าคิดว่าตัวเองเป็นศูนย์กลางจักรวาลสิ คุณไม่ชอบ ไม่ได้หมายความว่าคนอื่นไม่ชอบ อีกอย่างผมเกิดและโตที่กรุงเทพฯ และคิดว่าที่นี่กับกรุงเทพฯ ดีคนละแบบ ถ้าคุณชอบธรรมชาติ ความสงบร่มรื่น กลิ่นอายของวิถีชีวิตชาวบ้านที่เป็นมิตร ช่วยเหลือเกื้อกูลกัน ที่นี่คือคำตอบของคุณ” แววดตาของผู้พูดเป็นประกายเต็มไปด้วยความอิมเมม

“บังเอิญว่าสิ่งที่คุณพูดมา ฉันไม่ชอบทั้งหมด จบปะ” หญิงสาวเหยียดยิ้มแล้วก็ต้องร้องวิ๊วร้ายขึ้นมาอีกหนเมื่อรถตกหลุมอย่างแรง!

กว่าจะมาถึงสำนักงานพิทักษ์ป่าของบ้านภูไทร ดับไต่และเครื่องในต่างๆ ของนลินาก็แทบจะหลุดออกมากองรวมกันอยู่ข้างนอก หญิงสาวก้าวลงจากรถพร้อมกับรองเท้าส้นสูงปริตลีขาวคูใจ แต่ก้าวแรกที่สัมผัสพื้น เจ้าของร่างโปร่งระหงก็พลาดเหยียบหินลุ่มคะมำทันที ส่งผลให้หัวเข้ากระแทกพื้นจนเป็นแผล

“อ้าย เลือด เลือดไหล ช่วยด้วย!” นลินาโอดครวญใหญ่ทั้งที่เลือดไหลออกมาซิบๆ เท่านั้น

“นี่คูน ร้องยังกับหมูโตนเชือด หนักนะเนี่ย” บุลวัชรทำสะเอวมองหล่อนโดยไม่เข้าไปช่วย

“คนบ้า จะเปรียบเทียบอะไรก็ให้ดีกว่านี้ไม่ได้หรอก นกหงส์หยกโตนเชือดต่างหาก แล้วทำไมไม่เข้ามาช่วยฉันเนี่ย ยืนดูอยู่ได้ น้ำใจไม่ไหม” หล่อนต่อว่าเสียงสูง

“ไม่ได้ขาหักสักหน่อย ลูกเองสิ!”

“แต่ฉันเจ็บ คุณเห็นเลือดฉันไหลไหมเนี่ย” หญิงสาวยังคงนั่งอยู่กับพื้นยังงี้ๆ ก็ลูกเองไม่ได้

“ไหลที่ไหน แคซิม ถ้าไหล ปานนี้พื้นคงท่วมไปด้วยเลือดคุณแล้ว” เขาสายหน้าไปมาพลาถอนหายใจ ลูกสาว ผอ.มนตรีนี่ทั้งวันทั้งห้วงอย่างที่ท่านเคยบอกไว้จริงๆ

“อ้าว มากันแล้วรี”

เสียงนั้นดังออกมาจากเรือนไม้ชั้นเดียวขนาดกลาง ตกแต่งด้วยไม้ดอกไม้ประดับร่มรื่นเย็นตา ซึ่งอยู่ไม่ไกลจากจุดที่นลินานั่งจับกบอยู่ ก่อนชายวัยกลางคนร่างท้วมผิวคล้ำแดงในชุดเครื่องแบบข้าราชการสีกาก็จะปรากฏตัว

“คุณพ่อ” นลินาอ้อนทันทันทีที่เห็นบิดาของตน

“ว่าแล้วว่าต้องเป็นนายน้ำ” มนตรียิ้มกว้าง ใบหน้ากลมของท่านระบายไปด้วยความเอื้ออาทร

หญิงสาวประคองตัวลุกขึ้นจากพื้นด้วยความยากลำบาก เดินเข้าไปเกาะแขนบิดาพร้อมกับพ้อง

“คุณพ่อมาก็ดีแล้วค่ะ คุณพ่อต้องจัดการนายบุลวัชรให้นั้นนะคะ เขาก่อเรื่องกับน้ำไว้เยอะมาก” พุดเสร็จก็หันไปจิกตามองชายหนุ่มที่ยืนทำท่าไม่รู้ร้อนรู้หนาว

“หา นายเบนนี่เหรอก่อเรื่องกับลูก” คนเป็นพ่อทำหน้าที่ไม่อยากเชื่อ

“ใช่ค่ะ” นลินาพยักหน้าหงึกๆ

“จริงเหรเบน” มนตรีหันไปถามผู้ใต้บังคับบัญชา

“ครับ ผมไปรับคุณน้ำสายสามสิบนาที พอดีมือถือเบตหมดนะครับ เลยโทรหาเธอไม่ได้ เพราะเบอร์บันทึกไว้ในเครื่อง เลยต้องตามหากันอยู่พักใหญ่” บุลวัชรเล่าตามความจริง

“อ้อ แบบนี้เอง ได้ยินแล้วใช่ไหมหมยน้ำ นายเบนเขาไม่ได้ตั้งใจ มันเป็นเรื่องสุดวิสัยจริงๆ” ผู้อำนวยการสำนักงานพิทักษ์ป่าเอ่ยด้วยท่าที่เป็นกลาง

“ทำไมคุณพ่อต้องเข้าข้างเขาด้วยคะ น้ำเป็นลูกสาวคุณพ่อนะ” นลินาทำปากยี่นอยอย่างน้อยใจ

“พ่อไม่ได้เข้าข้างใคร แต่พุดตามความจริง เรื่องนี้ไม่มีใครถูกใครผิด นายเบนเขาไม่ได้อยากไปรับลูกสายนะ น้ำก็ได้ยินว่าเขามีเหตุผล”

“คุณพ่ออะ แต่น้ำรอนานนะคะ”

“ยายน้ำ เราโตแล้วนะ ต้องหัดฟังเหตุผลของคนอื่นบ้าง เรารอนาน แต่นายเบนเขาก็เห็นอัยขับรถหลายกิโลไปรับเราเหมือนกัน” มนตรีเตือนลูกด้วยน้ำเสียงที่เปี่ยมไปด้วยความรักและหวังดี

“ขับรถเก่าๆหมดสภาพคันนี้น่ะหะเธอคะ รถดีๆทำไมไม่เอาไปรับน้ำก็ไม่รู้” หญิงสาวบ่นกระปอดกระแปด คุณพ่อคะคุณพ่อ ให้ท้ายนายเบนแบบนี้เอง นายนั้นถึงได้ใจนัก

“แล้วนี่พูดคุยทำความรู้จักกันไปถึงไหนแล้ว” ชายวัยกลางคนตัดบท มองบุลวัชร์ที่ลูกสาวที่ ถามไปอย่างนั้นทั้งที่รู้ว่านลินาคงไม่ค่อยลงรอยกับลูกน้องของตนเท่าไร

“น้ำไม่อยากจะรู้จักเขาหรอกค่ะ แคนั่งรถมาด้วยกันก็คิดว่าตายอยู่แล้ว”

“แต่ก็ไม่เห็นตายเลยนี่นา”

นลินาตัวตวยตาไปมองคนพูด ประโยคสามทาวเช่นนั้น แน่ใจว่ามาจากปากของอีตาเบน

“คุณ!”

“เอาละๆ อย่าทะเลาะกันอีกเลย เพราะทั้งสองคนจะต้องเจอกันไปอีกนาน” มนตรียกมือห้าม

“นานที่ไหนคะคุณพ่อ น้ำอยู่ที่นี้ไม่เกินสามวันหรอกค่ะ” แคว้นเดียวพล่อนก็ว่ามากพอแล้ว แต่นี่สามวัน เฮ้อ ลองดูแล้วกันว่าจะเป็นไง ที่ยอมอยู่นานขนาดนั้นก็เพราะกลัวพ่อจะไม่ส่งเงินให้มันละ

“แล้วใครบอกว่าพ่อจะให้เราอยู่แค่สามวัน” ชายร่างท้วมยิ้มอย่างมีเลศนัย

“คุณพ่อหมายความว่ายังไงคะ” นลินาเริ่มคิดหนัก รอยยิ้มของคุณพ่อไม่น่าไว้ใจเลย แล้วหญิงสาวก็เกือบจะประคองตัวไม่อยู่เมื่อบิดาตอบว่า

“สามเดือน!”

“สามเดือน?!” ดวงตากลมสีน้ำตาลเบิกโต เสียงสูงด้วยความตกใจ สามเดือนนั้นหะเธอ มันคงยาวนานเหมือนสามสิบปีสำหรับพล่อน “ไม่หะคะคุณพ่อ มันนานเกินไป น้ำอยู่ไม่ได้หรอก ดูลิ มองไปทางไหนก็เห็นแต่ป่า ไม่มีห้าง ไม่มีร้านอาหารหุๆ ไม่มีสิ่งอำนวยความสะดวกเลย ขึ้นอยู่สามเดือน น้ำต้องปรี๊ดวันละหลายหนจนนับไม่ถ้วนเน่ๆ ถ้าเส้นเลือดในสมองแตก ใครจะรับผิดชอบคะ”

“เวอร์ไปอีก” บุลวัชร์หัวเราะหึๆ

“เวอร์โระโรยะ คนแคเรียดๆ เส้นเลือดในสมองแตกจะแปลกอะไร” นลินาหันไปตวาดแหวไส

“งั้นก็กลับไปที่บ้าน แต่พ่อไม่ส่งเงินให้” ชายวัยกลางคนมีสีหน้าเหนื่อยใจแล้วก็นึกย้อนไปถึงสาเหตุที่ทำให้ลูกสาวกลายเป็นคนวินเวียนและเอาแต่ใจเช่นนี้สมัยที่เขาคบหากับรุ่งระวีผู้เป็นภรรยา นั่น แม่ของหญิงสาวไม่ค่อยชอบใจนักเพราะมนตรีเป็นเพียงเจ้าหน้าทีป่าไม้ธรรมดา ฐานะต้อยต่ำกว่าครอบครัวของคนรักซึ่งทำกิจการรับซื้อขายรถมือสองมาก แม่ของรุ่งระวีคิดว่าเขาจะพาลูกสาวท่านไปลำบาก จึงพยายามกีดกันอย่างเต็มที่

ทว่าสุดท้ายงานแต่งงานก็เกิดขึ้นท่ามกลางความไม่ยินดีของท่าน ซึ่งไม่มีทางเลือกเนื่องจากเวลานั้นรุ่งระวีตั้งท้องนลินาได้สองเดือน การท้องก่อนแต่งงานทำให้แม่ของเธอยังไม่ชอบหน้ามนตรามากขึ้นไปอีก มีก็แต่พ่อของหญิงสาวที่มองปัญหาอย่างเข้าใจและช่วยให้กำลังใจ

หลังแต่งงาน เขาและภรรยาออกมาอยู่ในบ้านเล็กๆ ด้วยกัน มนตรีตั้งใจทำงานอย่างซื่อสัตย์และขยันขันแข็ง เพื่อจะลบคำปราชัยต่างๆ นานาของแม่หญิงสาว ซึ่งช่วงนั้นชีวิตของมนตรีและรุ่งระวีไม่ได้ลำบากขัดสนใด ๆ เนื่องจากทั้งคู่ใช้ชีวิตอย่างพอเพียง

แต่แล้วรุ่งระวีก็กลับมาเสียชีวิตด้วยโรคมะเร็งตอนนลินาอายุห้าขวบ จากนั้นแม่ของหญิงสาวก็ยึดตนลึกลับไปเลี้ยงเอง และอนุญาตให้เขาไปเยี่ยมลูกได้เฉพาะวันเสาร์อาทิตย์ ซึ่งแม้ด้วยกฎหมาย พ่อจะมีสิทธิ์ในตัวลูก แต่ด้วยความเกรงใจบวกกับคิดว่าถ้าทำให้เป็นเรื่องใหญ่โตก็รังแต่จะทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างตนกับแม่ของภรรยาเลวร้ายลงกว่าเดิม มนตรีจึงต้องยอมตามเงื่อนไขนั้นโดยคิดในแง่บวกว่า แม่ของรุ่งระวีน่าจะเลี้ยงดูลูกได้ดีกว่าเขา

แต่หารู้ไม่ว่าคิดผิดถนัด เมื่อแม่ของรุ่งระวีเลี้ยงดูนลินาอย่างตามใจเหมือนนางฟ้า เรียกว่าอยากได้อะไรก็ประเคนให้ทุกครั้ง แถมยังไม่เคยว่ากล่าวตักเตือน เพราะกลัวจะเป็นการทำร้ายจิตใจ ปล่อยให้นลินาคิดว่าทุกสิ่งที่ทำถูกต้องตลอดมา ระหว่างนั้นมนตรีก็มุ่งมั่นทำงานโดยไม่ย่อท้อ ทำให้ได้เลื่อนขั้นขึ้นๆ มาเรื่อยๆ

ตอนนลินาอายุได้สิบห้าปี เขาถูกย้ายให้มาดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการสำนักงานพิทักษ์ป่าบ้านภูไพร ซึ่งแม้จะไม่ได้อยู่กรุงเทพฯ แต่มนตริกก็ยังหาเวลาไปเยี่ยมลูกในวันเสาร์อาทิตย์เสมอ นอกจากนั้นเขายังหาช่องทางทำธุรกิจส่วนตัวเพื่อเสริมรายได้ อย่างการจำหน่ายอุปกรณ์ทางการเกษตร ไม่ว่าจะเป็นเครื่องมือทำงาน ปุ๋ย และเมล็ดพันธุ์พืช ซึ่งทำกำไรงามพอสมควร

หลังจากพ่อของรุ่งระวีเสียชีวิตไปเมื่อห้าปีก่อน เงินทองของครอบครัวภรรยาเขาก็ค่อยๆ ร่อยหรอลงเนื่องจากแม่ของรุ่งระวีไม่มีความรู้ในการบริหารกิจการซื้อขาย รถมือสอง ทำให้กิจการขาดทุนจนสุดท้ายต้องขายเพื่อนำเงินมาหมุนเวียนใช้จ่าย ซึ่งเงินจำนวนนั้นก็หมดไปในเวลาไม่นาน จากนั้นมนตริกเป็นฝ่ายส่งเงินให้แม่ของรุ่งระวีแทนมาจนถึงปัจจุบัน แต่ถึงอย่างนั้นท่านก็ยังไม่ชอบหน้าเขาอยู่ดี

อย่างไรก็ตาม สิ่งเดียวที่เขาจะมีห่วงหากวันหนึ่งหมดลมหายใจก็คงเป็นลูกสาวคนเดียวนี้ละ ถ้านลินายังคงใช้ชีวิตตามใจตัวเองแบบเดิม ต่อไปคงเอาตัวรอดไม่ได้แน่ และเขาก็ไม่อยากจะคิดว่าชีวิตต่อจากนั้นของยายหนูจะเลวร้ายแค่ไหน

นั่นคือเหตุผลที่เขาต้องบังคับให้ลูกมาที่นี่หลังจากแม่ของภรรยาเสียชีวิตไปเมื่อเดือนก่อน เพื่อปรับเปลี่ยนพฤติกรรมนลินาเสียใหม่!

“คุณพ่อ” หญิงสาวเรียกบิดาตาปรอย

“ว่าไง ตกกลางจะอยู่หรือจะกลับ แค่นสามเดือนมันไม่ได้นานเลย” มนตริกอยู่ที่นี้มาเกือบสิบปีแล้ว แต่รู้สึกเหมือนเวลาผ่านไปรวดเร็วราวสายลม

“แล้วคุณพ่อจะให้หน้าทำอะไรคะ ตั้งสามเดือนเนาะ อยู่ที่นี้ไม่มีอะไรให้ทำเหมือนอยู่กรุงเทพฯ หรือ” หญิงสาวทำหน้าแข็ง

“มีแน่ พ่อจะให้เราช่วยงานนายเบน”

“ช่วยงานนายเบน!” นลินาวี๊ดเสียงสูงราวกับนกหวีด “ไม่มีทางค่ะ น้ำเป็นถึงลูกสาวผู้อำนวยการสำนักงานพิทักษ์ป่า ทำไม่ต้องไปช่วยคนที่ตำแหน่งต่ำกว่าด้วย” หล่อมองเขาด้วยหางตา

“แล้วแกคิดว่าพ่อจะให้เงินใช้ฟรีๆ รึ แกต้องทำงานแลกกับเงินเดือน!” มนตริกยื่นเงื่อนไซ เพราะตอนนี้นลินาสาวเขาอายุยี่สิบสี่แล้ว แต่ยังไม่มียานทำเป็นหลัก

เป็นแหล่ง ถ้าให้ลองทำงานจะได้รู้ว่าเห็นตื้นเขินเพียงใดกว่าจะได้เงินมาแต่ละบาท

“ไม่เอาค่ะ น้ำไม่ยอมทำงานช่วยเขาเด็ดขาด งานของเจ้าหน้าที่ป่าไม้จะ
โลดโผนจะตาย น้ำทำไม่ไหวหรอกค่ะ” หญิงสาวทำท่าขยาด ถ้าต้องบุกป่าฝ่าดง
ไปกับบุลูว์ซอร์จริง ผิวหล่อนจากที่เนียนนุ่มต้องหยาบกร้านแน่ ไม่เอา ยังไงๆ
ก็ไม่เอา

“พ่อไม่ได้ให้ช่วยทุกงาน ช่วยเฉพาะงานที่เราทำได้” มนตรีพยายาม
เกลี้ยกล่อม

“น้ำทำอะไรไม่ได้หรอกค่ะ” หล่อนปฏิเสธทันที

“เคยได้ยินมาจากที่ไหนไม่รู้ว่า คนบางคนเกิดมาก็เพื่อหายใจทิ้งไปวันๆ
ไม่นึกเลยว่าจะได้เจอกับตัวเอง”

“กรี๊ด-ด-ด นี่คุณว่าฉันหรือ” นลินาสาวทำจ๊ับๆ เข้าไปหาเจ้าของร่าง
สูงใหญ่ วาดมือหมายจะฟาดลงบนต้นแขนของเขา แต่มือหนาก็คว้าแขนกลมกลิ้ง
เอาไว้ได้อย่างมั่นคง

“ออกฤทธิ์แบบนี้แสดงว่าหายเจ็บแผลแล้วสิ” เขายิ้มยั่ว ดวงตาพราวระยิบ

“ปล่อยฉันนะ!” หล่อนหันไปมองบิดาอย่างขอความช่วยเหลือ

“เอาละๆ พ่อว่าไปคุยกันต่อในสำนักงานดีกว่านะ ท่าทางจะยาว” มนตรี
เห็นภาพนั้นแล้วก็แอบอมยิ้ม คงมีบุลูว์ซอร์นี่ละที่สามารถต่อกรกับยายหนูได้อย่าง
สมน้ำสมเนื้อ คิดไม่ผิดที่เลือกให้มาช่วยตัดนิสัยลูกสาวของเขา ได้แต่หวังว่า
ชายหนุ่มจะไม่ถอดใจกับความร้ายกาจของยายหนูเสียก่อน!

ปราบพยศ

นลินีนา ถูกลากเข้ามาในเรือนไม้ชั้นเดียว ภายในเป็นห้องโถง บรรยากาศโปร่งสบาย มีโต๊ะทำงานเจ็ดตัวตั้งอยู่คนละมุมโดยไม่มีฉากกั้นเหมือนออฟฟิศของเพื่อนที่หญิงสาวเคยเห็นในกรุงเทพฯ หล่อนคิดว่าในสำนักงานนี้คงมีผู้ชายเป็นส่วนใหญ่ เพราะโต๊ะแต่ละตัวนั้นแสนจะไม่เป็นระเบียบ มีกองเอกสาร สมุดโน้ต แฟ้ม ก่องใส่ของ ดินสอ ปากกา และอื่นๆอีกมากมายวางเต็มไปหมด

บนผนังไม้ตกแต่งด้วยภาพธรรมชาติในกรอบรูปเก่า ส่วนบนเพดานติดพัดลมสองสามตัวสายไปมาพร้อมเสียงอืดๆ ของใบพัด แสดงว่าผ่านการใช้งานมานานหลายปี

“ร้อนจังเลยคะคุณพ่อ ไม่มีแอร์หรือคะ” นลินีนายกมือขึ้นมาพัดไวกๆ

“ไม่มีหรอก ที่นี่มีแต่ลมธรรมชาติ” มนตรียิ้มละไม “เดี๋ยวอีกหน่อยหนูก็ชิน”

“น้ำไม่ชินแน่ะ คุณพ่อสั่งแอร์มาติดได้ไหมคะ อ้อ ในห้องคุณพ่อต้องมีแอร์แน่ๆ” ดวงตากลมโตมองไปยังประตูห้องด้านในสุดซึ่งมีป้ายชื่อปิดตายอยู่

นายมนตรี อิศระมั่นคง

ผู้อำนวยการสำนักงานพิทักษ์ป่าบ้านภูไฟ

“ห้องพอกก็ไม่มีเหมือนกัน” สิ่งที่มีมนตรีบอกทำให้ลูกสาวหน้าออย่างผิดหวัง
“อะไรๆก็ไม่มี น้าอยู่ไม่ได้แน่”

“น้า ลองดู ไม่ลองไม่รู้ เผลอน้าอาจจะชอบที่นั่นมากกว่ากรุงเทพฯก็ได้”
ชายวัยกลางคนปलอบ ก่อนหันไปหาบุลวัชร “เบนเอ๊ย เดี่ยวทำแผลให้ยายน้า
ด้วยนะ ฉันขอไปดูเอกสารในห้องเบ้นิ่ง เสร็จแล้วมากินข้าวเที่ยงกันพอดี”

“ได้ครับ ผอ.” เจ้าหน้าที่ป่าไม้หนุ่มค้อมศีรษะรับคำ

เมื่อบิดาเดินออกไปแล้ว นลินาจึงเอ่ยขึ้น “ไม่ต้องก็ได้นะ ฉันรู้ว่านาย
เอ๊ย คุณไม่เต็มใจ”

“รู้ได้ไงว่าผมไม่เต็มใจ”

“ก็คุณชอบค่อนแคะจิกกัดฉันอยู่บ่อยๆนี่”

“บ่อยที่ไหน วันนึ่งยังไม่ถึงสิบรอบ”

“เกินแล้วยะ”

“เอาเถอะ ไปนั่งที่โซฟาก่อน เดี่ยวผมไปเอากล่องยามาทำแผลให้ ป่านนี้
ไม่รู้ซื้อโรควิ่งเข้าไปในตัวคุณก็ล้านตัวแล้ว ปล่อยทิ้งไว้ตั้งนาน” บุลวัชรยิ้มมุมปาก
พลางหัวเราะทีๆในลำคอ ก่อนที่ชายหนุ่มจะเดินหายไปด้านหลังของสำนักงาน

นลินามองแผ่นหลังหนาของคนที่ชอบยั่วโมโหแล้วแยกเขี้ยวใส่ *อยากทำดี
เอาหน้ากับคุณพ่อของหล่อนนะซี ถึงได้กระตือรือร้นอยากทำแผลให้ ถ้าไม่มี
คุณพ่อ นายเบนคงปฏิเสธเหมือนตอนที่หล่อนใช้ให้ลากกระบะไปขึ้นรถที่สนามบิน
นั่นแหละ คนปากเสียจอมสร้างภาพ ซิ!*

ระหว่างนั้นนลินาถือวิสาสะเดินสำรวจพื้นที่ในสำนักงาน บนโต๊ะแต่ละตัว
มีป้ายชื่อบ่งบอกให้รู้ว่าเจ้าของโต๊ะอยู่แผนกไหน จนมาถึงชื่อบุลวัชรที่ระบุว่าเขา
เป็น...หัวหน้าหน่วยส่งเสริมการปลูกป่า

“เฮอะ ที่แท้ก็ระดับหัวหน้านี่เอง มิน่าละ ถึงไม่อยากโดนชม” หญิงสาว
พูดไปแบ่ปากไป ขณะนั้นดวงตากลมโตสดใสกายใต้แพขนตาอันหนาที่เหลือบ
ไปเห็นกรอบรูปบนโต๊ะทำงานของชายหนุ่ม

เมื่อก้าวเข้าไปดูก็เห็นรูปถ่ายของบุลวัชรกับเด็กหนุ่มอีกสองคนในชุดนักเรียน

ยื่นกอดคอกันด้วยใบหน้าปีติ ด้านขวาของเด็กหนุ่มทั้งสามคือชายวัยประมาณ สามสิบกว่าปี ท่าทางใจดี ยืนยิ้มและชูนิ้วโป้งชื่นชมสามคนนั้น ฉากหลังคือ อาคารเรียนไม้สองชั้นและต้นहुกวางที่ปลูกเรียงรายด้านหน้าแลดูร่มรื่น

คงเป็นภาพของเขาสัณห์เรียนมัธยมที่ถ่ายกับเพื่อนและคุณครูสินะ

“ทำอะไรนะคุณ” เสียงหัวดังขึ้นทำให้หญิงสาวซึ่งกำลังจจดจ่ออยู่กับภาพ สะดุ้งเล็กน้อย

“ดูรูป”

“รูปอะไร” บุลวัชรขมวดคิ้วหนาเข้าหากัน แล้วก็ถึงบางอ้อเมื่อหล่อนพยัก- พยัดไปยังกรอบรูปเก่า ๆ บนโต๊ะทำงานของเขา

“รูปคุณกับเพื่อนและคุณครู น่าจะเป็นสมัยมัธยมมั้ง”

“ใช่ ม.ต้น ตอนนั้นยังอยู่กรุงเทพฯ” บุลวัชรยิ้มด้วยความอึมเฒเมื้อเมื้อ นึกถึงเรื่องราวสมัยเรียนกับเพื่อนอีกสองคนและคุณครูผู้ปลูกฝังความคิดดี ๆ ไม่ให้ เขาเดินออกนอกกลุ่มนอกรทาง ไม่เช่นนั้นเขาอาจไม่ได้มายืนอยู่ตรงจุดนี้ได้

สมัยเรียนมัธยมต้น ในกลุ่มของเขามีด้วยกันสามคน คือ *บุลวัชร* *กวินทร์* และ *ทีปกร* ซึ่งครูต่างรู้ดีว่าเขาและเพื่อนๆ เป็นกลุ่มเด็กแสบประจำโรงเรียนที่ชอบ ก่อเรื่องตลอด ไม่ว่าจะเป็นมาสาย โดดเรียน แกล้งเพื่อน หรือแม้กระทั่งแซว อาจารย์ผู้สอนจนท่านร้องให้ออกไปกลางคาบเรียน

จริงๆ ถ้าให้เรียงลำดับความแเกร ทีปกรคงมาเป็นทีหนึ่ง เพราะเจ้าตัวเป็น คนทะเล่ิงทะเล่ินและมีความคิดพิเรนทร์อยู่เสมอ รองลงมาเป็นบุลวัชร ซึ่งแม้ ภายนอกดูเงียบ ๆ แต่ที่จริงก็ช่วยวางแผนและต่อ ยอดความคิดแผลง ๆ ของทีปกร ทุกครั้ง ส่วนคนที่ซนน้อยสุดคือกวินทร์ ซึ่งมักจะเป็นคนทำให้เพื่อนๆ ฉุกคิด ว่า สิ่งที่ทำถูกหรือเปล่า แต่สุดท้ายสองเสียงก็มากกว่าเสียงเดียว กวินทร์ต้องตามน้ำ กับแผนของบุลวัชรและทีปกรทุกครั้งไป

ในเวลานั้น ครูหลายคนเริ่มเอือมระอา กับพฤติกรรมแเกรของพวกเขาจน ต้องเรียกผู้ปกครองมาพบ ซึ่งเพราะความคึกคะนองของวัยรุ่นทำให้ทั้งสามคน ไม่ได้สำนึกผิด กลับคิดก่อเรื่องมากกว่าเดิม จนวันหนึ่งบุลวัชร กวินทร์ และ

ที่ปกรได้มีโอกาสเรียนวิชาเกษตรกับครูเกื้อ กลุ่มเด็กไม่เอาถ่านก็ค่อยๆ เปลี่ยนไป ซึ่งต้องขอบคุณครูเกื้อที่อดทนกับพวกเขา แม้ว่าสามหนุ่มจะแสบเพียงใดก็ตาม

ครูเกื้อเป็นครูใจดี แต่เมื่อพวกเขาทำผิด ท่านก็ดุตรงๆ แรงๆ เช่นกัน ทว่า ทั้งสามก็สัมผัสได้ว่าทุกคำพูดล้วนแฝงไปด้วยความหวังดี จริงใจ ท่านสั่งสอน พวกเขาให้รู้ว่าอะไรผิดอะไรถูกผ่านการยกตัวอย่างหลากหลายที่ทำให้ต้องคิดตาม

ตอนแรกบุลวัชร กวินทร์ และที่ปกรไม่ค่อยใส่ใจกับคำพูดของครูเกื้อนัก แค่อ้างผ่านไปวันๆ แต่นานเข้าก็ซึมซับสิ่งดีๆ เหล่านั้นมาโดยไม่รู้ตัว ไม่ว่าจะเป็น เรื่องความพอเพียง การกตัญญูต่อบุพการีและครูอาจารย์ ความรักหวงแหน แผ่นดิน รวมทั้งเรื่องการอนุรักษ์ธรรมชาติและผืนป่า

ครูเกื้อเคยพูดประโยคหนึ่ง ตอนที่เขาถามว่าทำไมครูถึงรักต้นไม้และ ปลุกมันโดยไม่เบื่อ ไม่เหน็ดเหนื่อย ท่านบอกเหตุผลให้ฟังมากมาย แต่ประโยค หนึ่งที่บุลวัชรยังจำได้ดีคือ

‘ป่า... สร้างความสงบให้หัวใจที่ร้อนรุ่ม สร้างความชุ่มชื้นให้หัวใจที่ แห้งเฉา และสร้างความรักให้เติบโตได้อย่างสวยงาม’

นับว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่ครูทำกลายเป็นแรงบันดาลใจให้เขาอยากเป็นผู้พิทักษ์ ป่าไม้

นอกจากเรียนวิชาเกษตรแล้ว บุลวัชร กวินทร์ และที่ปกรยังมีโอกาสได้ ไปช่วยงานสวนของครูเกื้อที่บ้านในเวลารว่าง ทำให้ทั้งสามสนิทกับชายวัยกลางคน มากขึ้นเรื่อยๆ นับได้ว่าคำสั่งสอนต่างๆของท่านทำให้เด็กที่กำลังจะหลงทางอย่าง พวกเขากลับมาเดินในเส้นทางที่ถูกต้องได้อีกครั้ง และจบมัธยมต้นมาได้ในที่สุด แม้เกรดจะไม่สวยงามนัก ซึ่งภาพที่สามหนุ่มมกอดคอกันหน้าอาคารเรียน มีครูเกื้อ ยืนยกนิ้วให้ ก็คือวันที่เรียนจบ ม.๓

ตอนมัธยมปลายบุลวัชรและเพื่อนตั้งใจเรียนมากขึ้นเพื่อเตรียมตัวเข้า มหาวิทยาลัย และแม้ว่าจะไม่ได้เรียนเกษตรกับครูเกื้อแล้ว แต่พวกเขายังพูดคุย กับท่านอยู่เสมอ ไม่ว่าจะพบตอนเจอกันในโรงเรียนหรือไปหาชายวัยกลางคน ที่บ้านในวันหยุด

วีรกรรมครั้งหนึ่งตอนปิดเทอมของ ม.ปลายที่บุลวัชระยังจำได้ดีคือตอนพวกเขาสามคนเคยไปเดินป่าด้วยกันที่ต่างจังหวัด ด้วยความที่มั่นใจในตัวเองมากที่ปรกรอาสาทางทั้งที่ไม่เคยมาที่นี่มาก่อน ทำให้หลงทางในที่สุด แถมเจ้าตัวยังเกือบพลัดตกเนินเขาและถูกกิ่งไม้บาดต้นขาจนเป็นแผลลึก ดีที่กวิรินทร์คว้ามือเอาไว้ได้ทัน ก่อนที่บุลวัชระจะนำทางออกจากป่าได้ เพราะศึกษาเส้นทางก่อนมาเป็นอย่างดี

ใครจะรู้อีกว่าก่อนหน้านี้จะมาสนิทกันอย่างไร พวกเขาต่างก็เคยมีเรื่องดีกันเองบ่อยๆ จนครูเกือบโทษด้วยการสั่งให้ปลุกและดูแลต้นไม้ต้นเดียวกันให้เจริญเติบโต หากต้นไม้ตายก่อนเรียนจบจะถูกลงโทษหนัก ทำให้เขา กวิรินทร์และที่ปรกรต้องร่วมมือกันโดยไม่เต็มใจ แต่ไปๆมาๆ สิ่งที่ได้รับมอบหมายจากครูกลับทำให้พวกเขากลายเป็นเพื่อนรักกันโดยไม่รู้ตัว

ตอนนี้เพื่อนทั้งสองของบุลวัชระต่างเดินทางตามความฝันของตัวเอง แต่ก็ยังติดต่อกันไม่ขาด

กวิรินทร์ไปเป็นหมอยุ่ที่ม่อนเจ้าคำ จังหวัดเชียงราย เพราะต้องการหนีจากปัญหาส่วนตัวที่บ้าน ส่วนที่ปรกรกลายเป็นนักโฆษณาไปเสียแล้ว

ส่วนครูเกือบ คุณครูที่เคารพรักของพวกเขายังใช้ชีวิตสงบเรียบง่ายกับธรรมชาติที่บ้านพักของท่านเช่นเดิม

“นี่คุณ ไหนว่าจะทำแผลให้ฉัน ยืนใจลอยอยู่ได้” เสียงของนลินาทำให้ชายหนุ่มหลุดจากห้วงความคิด

เขาเงยหน้ามองเจ้าของใบหน้าหวานที่ยืนเท้าสะเอวอยู่ “โทษที่ครับ”

“ยะ” หญิงสาวสะบัดหน้า เดินไปนั่งลงบนโซฟาบุวมซึ่งค่อนข้างดูดีกวาเบาะรถกระบะที่นั่งมา แต่ก็แค่นิดหน่อยนะนะ เพราะโซฟาที่บ้านหล่อนนุ่มกว่านี้เยอะ

บุลวัชระเดินตามไปและคุกเข่าลงบนพื้นด้านหน้าหญิงสาว วางกล่องปฐมพยาบาลและอ่างน้ำเล็กๆลงข้างกาย ก่อนใช้ผ้าสะอาดชุบน้ำและบิดหมาดๆ เช็ดเศษดินออกจากบริเวณแผลที่หัวเข่าของหล่อน จากนั้นจึงเปิดกล่องพลาสติก

ใช้สำลีชุบแอลกอฮอล์เตรียมจะเช็ดแผลให้ แต่นลินาขมมือห้ามเสียก่อน

“หยุด แผลของฉัน ฉันทำเองดีกว่า” หล่อนเอ่ยด้วยน้ำเสียงหยิ่งทะนง

“เมื่อกี่ยังให้ผมเช็ดแผลอยู่เลย ทำไมจู่ๆอยากจะทำเองล่ะ”

“เดี๋ยวคุณจะทำเรื่องจิกกัดเหมือนตอนฉันให้ยกกระเป่าที่สนามบินอีก”

“ตามใจ” เขายื่นสำลีให้ แต่ยั้งนั่งอยู่ที่เดิม มองแผลของหล่อนที่ตอนนั้น

เลือดหยุดไหลแล้วอย่างพิจารณา แผลแค่นี้ไม่ถึงวันที่หายแล้ว

มือบางรับไป แล้วก็งอๆงะๆไม่กล้าใช้สำลีเช็ดแผล พอเอาเข้าใกล้จนเกือบจะสัมผัสผิวหนังก็ดึงมือออกครึ่งแล้วครึ่งเล่า

“อ้าว เดี่ยวแอลกอฮอล์ก็ได้แห้งก่อนพอดี” บุลวัชรส่ายหน้าอย่างอ่อนใจ นึกแล้วว่าถ้าให้ล้างเองต้องเป็นแบบนี้

“ก็ฉันกลัวแบบนี้” นลินาทำปากยี่น

“กลัวยิ่งกับเด็กๆ”

“แล้วมีกฎว่าผู้ใหญ่ห้ามกลัวหรือไง”

“ไม่มี แต่เป็นผู้ใหญ่ก็ควรจะมีความอดทนมากกว่าเด็ก” อีกฝ่ายตัวดี สายตามองไปอีกทาง ริมฝีปากอึมบิตโค้งแสดงท่าที่ไม่รับฟัง “ผมทำให้ดีกว่า” พุดจบกก็ทำท่าจะแย่งสำลีมาจากมืออีกฝ่าย

“ไม่เป็นไร ทำเอง” นลินาชักมือหลบ

“ทำเองก็ไม่กล้าเช็ดสักที ถ้ากลัวแม้กระทั่งเรื่องทำแผล แล้วชีวิตนี้จะไปทำอะไรได้” เสียงหัวมีแววเยาะ จากนั้นก็ไม่รอให้อีกฝ่ายเอ่ยอะไรต่อ รวบมือของหล่อนไว้แน่นและแย่งสำลีมาเช็ดแผลที่หัวเข้าให้ทันที

“โอ๊ย! แสบนะ เบาๆสิ” หญิงสาวร้องลั่นสำนักงาน

มือที่กำลังเช็ดแผลของบุลวัชรชะงักค้างด้วยความตกใจ เงยหน้าขึ้นบอก “นี่คุณ จะตะโกนทำไม พุดธรรมดาก็ได้ยิน นี่ผมเบาที่สุดๆแล้ว”

“เบาว่านั่นอีก เบาของคุณกับของฉันมันไม่เหมือนกัน แล้วก็ปล่อยให้ฉันด้วย ใครอนุญาตให้คุณตะตะต้องตัวฉันไม่ทราบ” นลินาเอ่ยเสียงแจ้วๆ

“ขึ้นปล่อย ผมก็เป็นอันตรายสิ ไม่รู้ว่ามือคุณจะเหวี่ยงมาโดนหน้าเมื่อไหร่”

เขาเอ่ยอย่างรอบคอบ

“ฉันไม่ทำร้ายใครโดยไม่จำเป็น”

“จะไปรู้เรื่องอะไร ความคิดของคุณเดี๋ยวก็ตาย อย่างทำแผลเหวี่ยง ถ้าเป็นคนอื่นคงนั้งให้ผมทำนี่ๆ ไหมโยววายวิ้ววายแบบนี้ แต่คุณนี่...” ชายหนุ่มยกไหล่ปล່อยให้หล่อนคิดเอาเอง

“เอ๊ะ บอกให้ปล່อยไปละ” หญิงสาวเริ่มใช้เสียงเข้ม

“สัญญาก่อนสิว่าจะไม่ทำร้ายร่างกายผม” บุลวัชรยังเป็นห่วงสวัสดิภาพของตัวเอง

“คุณก็ต้องสัญญาด้วยว่าจะเบามือ” เมื่อเขามีเงื่อนไข หล่อนก็มีเช่นกัน

“โอเคๆ” ชายหนุ่มครั้นที่จะต่อล้อต่อเถียงอีก จึงปล່อยมือหนุ่มนิ่มให้เป็นอิสระ พลังเซ็ดแผลให้เบาที่สุดเท่าที่จะทำได้ แต่ยายคุณหนูนกหวีดก็ยังมิวายโอดครวญ กว่าจะทำแผลเสร็จก็ทรมานหูไม่น้อย และระหว่างบุลวัชรกำลังจะนำอุปกรณ์ปฐมพยาบาลไปเก็บนั่นเอง หญิงสาวก็เอ่ยขึ้นเสียงสูง

“อ้อ”

“ผมเบนครับ ไม่ใช่้อ” เขายิ้มเย้า

นลินาจิกตาใส่ด้วยความหมั่นไส้ ก่อนที่ริมฝีปากอิมเต็มจะขยับบอก “ฉันเพิ่งนึกขึ้นได้ ฉันไม่อนุญาตให้คุณบันทึกเบอร์ฉันไว้ในโทรศัพท์ กรุณาลบออกเดี๋ยวนี้” หล่อนสั่งเสียงเข้ม

บุลวัชรยกไหล่ “ผมก็ไม่ได้อยากเก็บไว้” ว่าแล้วเขาก็เดินไปหยิบเครื่องมือสื่อสารที่ซาร์จแบตอยู่บนโต๊ะทำงานของตน แล้วกดลบให้ตามที่ถูกฝ่ายต้องการ

“ดีมาก” หล่อนยิ้มพราวด้วยความพอใจ

หลังจากส่งต่อลูกสาวให้ลูกน้องแล้ว มนตรีก็มานั่งอมยิ้มด้วยความปีติอยู่ในห้องทำงานส่วนตัว พลังนึกถึงวันที่ขอร้องให้ชายหนุ่มดูแลนลินา

‘ฉันจะยกลูกสาวให้แก่’ เขาอกบุลวัชรขณะนั่งคุยกันที่สำนักงานตอนเลิกงาน

‘อะไรนะครับ’ ชายหนุ่มเลิกคิ้วหนาขึ้น สีหน้าตกใจ

‘พูดยังไม่จบ ยกให้ช่วยตัดนิสัย’ มนตรียิ้ม ดวงตาเป็นประกายพราว
อย่างมีแผนการ

‘ผมนี่นะครับ!’ บุลวัชรชี้นิ้วเข้าหาตัวเอง

‘เออสิวะ ฉันเชื่อว่าแก้ทำได้ ในฐานะที่แกเป็นหัวหน้าหน่วยส่งเสริมการ
ปลูกป่าที่มีวินัยในการทำงาน และมีประสบการณ์เรื่องการจัดการกับคนหมู่มาก
มาเยอะ ทั้งลูกน้องในหน่วย ทั้งชาวบ้านที่ต้องออกไปอบรมให้ความรู้ เจอคน
มาหลายประเภทแล้วนี่ แค่ลูกสาวฉันคนเดียว แกคงรับมือไหว เอาน่า ฉัน
ไม่เคยขอร้องอะไรแกเลยนะเบน ถือว่าช่วยพ่อคนหนึ่งที่ยอยากเห็นลูกสาวเป็นผู้
เป็นคนหน่อยแล้วกัน’

‘แล้วถ้า...’ บุลวัชรยังมีท่าที่ลังเล

มนตรียกมือขึ้นห้าม ‘ไม่ต้องสมมติอะไรทั้งนั้น ฉันมั่นใจว่าแก้ได้
ไม่งั้นคงไม่ขอร้อง ถือว่าช่วยคนแกเอาบุญนะ ฉันมองไม่เห็นใครที่จะช่วยได้
นอกจากแก แกอาจจะแอบสงสัยว่าทำไมฉันถึงไม่อบรมลูกสาวเอง’

‘เปล่านะครับ’ ชายหนุ่มโบกมือปฏิเสธ

‘เออน่า แกไม่ยการู้ แต่ฉันอยากเล่า ที่ฉันไม่ตัดนิสัยขายน้ำเอง ก็เพราะ
กลัวจะใจอ่อนเวลาเขาอ่อนนั้นละ แกเข้าใจใช่ไหม เวลาลูกทำตาละห้อย พ่อแม่
ที่ไหนก็ทำใจแข็งยาก’

ตอนแรกบุลวัชรทำท่าอีกอึก แต่เกลี้ยกล่อมมากเข้า สุดท้ายชายหนุ่ม
จึงตอบตกลง และมนตรีก็พอใจเป็นอย่างมากที่เห็นภาพการต่อล้อต่อเถียงของ
บุลวัชรกับลูกสาววันนี้ เพราะปกติไม่มีใครกล้าปะทะฝีปากกับยายหนูหรอก แถม
บุลวัชรยังทำให้ลูกของเขาอึ้งกับคำพูดไปหลายครั้ง

‘ฝากด้วยนะไอ้เบน!’ มนตรีหัวเราะหึๆ ในลำคอพลาบยิ้มหมายมาด